

CREACIÓ

Poesia

Montserrat Milian i Massana

MARE

Mare, moriras dempeus!
 "con las botas puestas",
 "al peu del canó".
 No voldria ser bèl.lica,
 no m'inspires imatges bèl.liquas.
 No soc gaire bèl.lica, i tu encara menys!
 De bèl.lica no n'ets,
 gens!

I em surten imatges guerreres...
 M'inspires imatges guerreres.

És que ets una guerrera mare.
 Has combatut tota la teva vida!
 Des del teu primer moment,
 primer record.
 Contra la injustícia ,
 contra "l'establishment"...
 ...metàfora de llargs de faldilles!

No és veritat,
 sense voler-ho, menteixo.
 La teva lluita no és "contra"
 és a favor.
 Sempre has lluitat a favor.
 A favor de l'amor,
 de la sinceritat,
 donant-te quasi a vessar...
 A favor dels teus i sobre tot pels teus,
 i molt per les arrels,
 i molt per les branques,
 i molt per les fulles...
 i molt pel teu entorn.
 I molt per... com ho diria?
 Saps com la pedra que es llença
 a l'aigua?
 Va fent cercles,
 cercles que creixen,
 ones en expansió.
 I fins allà tu arribes
 en cercles.

I coherent, i plantada, i arrelada,
 i flexible, a pesar teu i a favor teu.

Ciudadana del teu barri,
 del teu gran poble, gran ciutat,
 del mon. Encara més del mon.

Forta, forta com un roure.
 i tendra.
 Tendra com un branquillonet
 de canya americana.
 Forta, forta, quasi dura. I tendra, tendra quasi partint-te.
 Trocenjant-te.
 En trocets, en miquetes,
 per arribar a tot,
 per arribar a tothom.

Has fet del dia, el teu espai d'acció,
 d'amor.
 I de la nit, el teu espai de reflexió,
 de por.

En prosa has tornat la poesia,
 i la poesia en prosa.
 I el blanc en negre,
 i el negre en blanc.
 I encara el negre en més negre,
 i el blanc en més blanc.

I l'esperança,
 i l'amor,
 en un petit racó d'una habitació,
 d'un mon que fins i tot,
 quasi, has tornat acollidor.